

Sy-li spěwał,
Pilnje džělať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwość da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džělať
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosk,
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew će.

Šerbske njedželske kopjeno.

Budyšin

21. junija 1925

Bauzen

Čiřčez a naklad Šmoleryez knihčičskozetnje a kniharnje šap. družst. s wobm. ruč. w Budyšinje.
Wuhadza lóždu šobotu a plačzi na měřaz 15 stotych pjenježłow.

2. njedžela po šwjatej Trojizy.

Čuť. 14, 16—24.

Njedžal je šnamjo šwěta, tak móžemy dženska našchemu telštej napřimo dac. Bóh tón šnjes je we šwojej šmilnošči wšchitkim ludžom wulku wječer wuhotował we šwojim njebjeskim kralesťtwje a tola žněje wón ša tu lubosć njedžal tych čłowjekow, woni njehadza niczo wot Boha wědžec. Šak šrudny drje Bóh tón šnjes tak husto je, hdyž wón we šwojim šwjatym wotkšanjju čłowjekow wita, a woni tola njepšchindu.

Njedžal je šwěta šnamjo. Žyly wěšče šče wy wšchitzy hižom wěrnosć tuteho šłowa šami našonili. Šak někotry dobry pscheczel je hižom tu šmilnosć a dobrotu pscheczela s njedžatom šaplaćiz. Šak někotři šaršchi šu kublo šwojim džěczom pschiphali a šu mēnili, šo móžachu nětko žiwi byč na wječoru žiwjenja pod džatom šwojich džěczy. Ale bórny šu našonicz dyrbjeli, šo džěczy lubosć s lubosću njepšaplaćeja, ale šo njedžal je šwěta šnamjo. — Šaj šak někotry dobry pscheczel je hižom drubemu we čažach nudy s pjenjesami wupomhak, ale jako šam we njepšozu šedžiče a pola pscheczela wo pjenjesy prošššče, dha šažo žadny džal njewohlada. Tón tamny šyła wjazy na to šo njedopomni, šo je junu tak šhudny byl.

A hiščeje jedny wobras našeho moderneho čaža čzemy šebi wobhladacz. Šladaj tam do jeneje šwójbny nuts. Widžič tam tu žonu pschi wofnje šedžo a džěczy rejwaja w jeje nohomaj. Šak wješele šu te džěczy. Ale widžič ty tež, šak šrudnje woczi žony hladataj na džěczy? Šaj, šylly ronja s woczomaj. A wona špomina wroczo na tón čaž, jako bě hiščeje mloda a štrowa. Tehdy bě muž ju s lubosću horje wšak, to běchu wješele čažy!

Šak je wona tehdy domach šobu džělala a šo šobu prózowala! A tak móžeshe wona pschezo s woczom muža čzitač, šak bě wón špokojny s nej. Šaj, tehdy běchu to hinajšče čažy!

Ale s molom štupi njepšozu nuts do šwjateho mandželštwja. Čzežka šhorosć bě ju nadpadnyla, tak, šo wona njemóžeshe wjazy šobu džělacz, a pschezo dale a dale džěšče to w hubjenštwje s nej. A tón muž? Wša wón ju nětko tež dale s džatom horje, šaplaćiz wón nětko tež jejnu lubosć s lubosću a s džatom? Šo ně! Šněwnje hlada wón na šwoju žonu. Šo šebi junu njeje myšlil, šo budže wona jemu tajke hubjenštwjo a šhorosć do doma pschijnješ. A wona tola niczo ša to njemóže. Njepšmilne a njedžakomne šłowa dyrbi wona šlyšec. Wón wjazy njepomina na šlub psched Božim šwjatym wotšarjom: ja ju nochzu w šbožu a šrudobje wopuščeziz. Ach, hdyž woczi woczintny, wšchudžom na šwěče móžemy wěrnosć teho šłowa namaćacz: njedžal je šnamjo šwěta.

A nětk čzemy my čłowjekoyo ras psched Boha šupicz. Ššmy my pschezo džatomni ša wšchu lubosć a šmilnosć, kotruž je wón nam dopokšak? Šsu tola tak wjele čłowjekoyo, kiž wulke rěče čzinja wo tamnym žiwjenju po šmjerczi, a kiž tola njehadza tu hnadu našeho Boha šapšchinnycz, kotruž wón nam poškezi we Jesužu Šhryštužu. Šaj, šchtož tutu hnadu njeha šapšchinnycz, ša teho je tež wěcznosć a Bože kralesťtwjo šamkšene, pschetož, „ja šym tón pucz“, praji našy šnjes Jesuž Šhryštuž. Tehodla rošbudž tež ty šo! Šdže čzesh štač: pscheczimo Jesužkej abo s Jesužom?

Wšchitzy šu pschepošcheni s wulkej wječeri.

1. Tohodla pójče, je wschitko hotowe.
2. Njesamolwjecze so.
3. Je hšchcze rum tudy.

I.

Saj, wot wscheho spoczátka sem je Bóh tón Snjes wschitko pschihotował, sčtož bšche sa naschu sbóžnosč třebne. Zyla semja tola tebi předuje wot Božeje krafnosče. A Boža kmilnosč a hnada so tebi nanajkrafnischo polaže we Jesušu Khrystušu.

Wot teho wofomita sem, so to džěcátka Jesuš w hródži města Bethlehem šwój přeni hlóš sašbšndy hacž do toho cžaša, so na Golgatha jeho posledni hlóš psches šwět kliczěšče: „Dolnjane je“ — je nasch knjes Jesuš Khrystuš blido pschihotował sa wschitke ludy. Nětš je Bože blido sa wschitkich cšlowjekow pschihotowane, sa wschitkich, kiž k njemu pschindž chzedža.

Saj, Bože kralestwo je něšcto druhe, hacž jěšč a picž, ně Bože kralestwo je mēr a wjekelesč we šwójatym Duchu. Bože kralestwo je smutskowna sbožomnosč. A wot tajkeho pscheprosčjenja njedha wjele ludži ničžo wjazy wědžecž. Njebě to tež to beššo nascheho luda dolhi cžaš: „wužiwajmy nasche žiwjenje?“ Staž wrótni rejwachu a šwjecžachu woni, a šforo móžesche mēnicž, so so budže žórto pjenjesow do wscheje wěčnosče taš žórlicž. Ale š molom bechu kašy stata prošne, a semške kralestwo wofmje kónž we žalostnej nušy nascheho luda.

A nětš je tón cžaš, hdžěž nasch lud so sašo sapocznje sa Božim kralestwom praschecž. Nětš widži lud tón rosdžel teho, sčtož šwět dawa: to je njewěrnosč a sadwělowanje, a sčtož Bože kralestwo dawa: to je mēr a wotpocziniš sa cšlowjesku duchu.

Pójče, pschetož wschitko je hotowe! To je ta wulka próštwa nascheho kmilneho Wótza we njebešach. Saj, pójče wschitžy, kiž wy spróžni a wobcžženi seže, ja chzu waš wofšchewicž!“ taš klicž nam š Božeho kralestwa napschecžiwu. Ach, pójče tola wschitžy! Pójče w šwójatej nutrnej modlitwje k njemu, pójče k Božemu blidu! Saj, pój tola spróžna duscha, je wschitko hotowe!

II.

A njesamolwjecze so!

Stajke džiwne samolwjjenja maja tola cšlowjekow pschezo, hdžž so wo Bože kralestwo jedna. Tón přeni je šebi polo kupiš a chze ja wobladacž. Wón ma semške myšle we wutrobje. Ach, kaš wjele jich tola šu, kiž tež njedželu na polach a w domach džě-
laja, kaš na wschědnym dnju, a kiž ženje žohnowanje wot šwójateje njedžele nimaju. Saj, sa cželne džělo je tež njedželu hšchcze cžaš, ale ke kemšchi woni njelhodža, a hdžž so jich praschesch: „čžohodla ke kemšchi njeindžesch?“ — wotmolwaj: „ja šhwile nimam.“ Šhudži ludžo, kiž so jenož wo šwoje semške kubla staraja ale pschi tym njebeške kubla šhubja. Njedželške džělo hšchcze ženje njeje žohnowanje pschijněššo.

Druhi je šebi pjecž pschalow wofow kupiš. Njewidžimy we tajkim samolwjenu najchemu žalostnemu cžašej do woblicža? Ach, Bohužel, my šnajemy jich wjele tyžaz ludži nascheho cžaša, kiž sa ničžo druhe žane sacžucze nimaju, hacž sa to, kaš móža šebi wjele pjenjes sašlužicž. Tajka myšl napjelni jich dusche, sa něšcto druhe so njemóža staracž. Wěda jim, hdžž potom šmjertna hodžina pschindže, hdžž njemóža ničžo wot wscheho bohaststwa šobu wsacž, hdžž potom nješšu we duschi hotowi, k Bohu hieč.

Tón třecži je so woženik. Šswjate bš jemu mandželstwo. Dženša sa moderneho cšlowjeka njedha mandželstwo wjazze šwójate byčž. Saj, dženša dadža so najradšcho šobotu wěrowacž, so by-
chu njedželu so wšpacž móhli. A bšche to předy taš, so nan a macž džěšchtaj kóždu njedželu ke mšchi, nimataj husto došč mandželšy dženknišcheho cžaša to wjazy sa cžescž, njedželu kemšchi

hieč. Tohodla paš potom tež žane žohnowanje Bože we tajkim mandželstwe njeleži, tohodla to potom pschindže, so tón jedny šwój pucž na tón boš dže a tón tamny na druhi boš. Potom mandželši a mandželška njedhataj wjazy nusu hromadže njescž. — Hdžž mandželšaj wjazy hromadže do Božeho doma njelhodžitaj, tam tež njenošetaj žanu nusu wjazy hromadže, tam ničžo njewidžišcy wot Božeho žohnowanja.

Ně, Bóh tón Snjes wita: pójče, wscho je hotowe! Njesamolwjecze so tola pschezo!

III.

A je hšchcze rum tudy.

Wěšch ty, sa koho hšchcze tón rum je? Sa tebe. luby cžitarjo, sa tebe! Šsedžišch tež ty hšchcze k nohomaj nascheho knjesa Jesom Khrysta? Hdžž ty hšchcze cžaš masch sa Jesuša, je tež sa tebe hšchcze rum we poslednej wulkej wjecžeri. Rum sa wschitkich ma ta semja, taš klicž stary špěw, ale to wěrnó njeje. Cšlowjekow dyrbja wumrěcž a tutón šwět wopušchcžicž — ale rum sa wschitkich maja njebeška — to je wěrnó! A hlaj, luba duscha, hdžž šmjertne šwony šwój špěw psches wofadu špěwaju, hdžž widžišch, kaš semškeho pucžowarja k poslednjemu španju njekeja, so Bóh tón Snjes we tym tež tebe prascha: šu ty hotowy, wotšal cžahnyčž? Rum sa wschitkich maja njebeška. Tež sa tebe je hšchcze rum tam. Ach, wschitžy šu powołani! Pójče, wschitko je hotowe. Njesamolwjecze so, pschetož je hšchcze rum tu!

Hdže namaka duscha šwój štatol a dom?

Mēr, mēr, mēr, mēr, njebeški mēr,

we šřednika klicje je, duscha to wěš! Šamjen!

E. W. w S.

Ščto psche Luther šam?

„Duž taš, dokelž šu žbnjeni a tórnó, chzu tež sa do toho šwolicž, so budu do mojeje šmjercze namakany w štancze, kotryž je Bóh wštajiš, a so ničžo š mojeho předawšcheho bamžiškeho žiwjenja na mni njewostanje, šelkož to w mojich mozach, a so jich hšchcze bóle žbnjenych a tórnych ščžinja, a to wschitko, so bych š tym dospolnje kónza cžiniš se wschěm. Pschetož cžuju, so mi Bóh jemu š hnadu pomha.“

Taš šym so, tež po žadanju mojeho lubeho nana, woženik. Ššym šwólnowy, wutoru sa tyžženi, dženi po Janu Kšchženiku, male wjekele a domowjedženje wuhotowacž. Tole nočžych psched Wami, jako mojimi dobrými pschecželemi a knjesami potajicž a prošcu, so byšchcze pomhali, tutu wěž požohnowacž.“

Tole psche mjes druhim Luther 15. junija 1525 šjom pscheczelam: Janej Kúhelej, Janej Thürelej a Casparej Müllerlej. —

„Ša šym so se šwojej žěttwu taš do njecžescze a makowženja pschijněšš, so so nadžijam, so so jandželojo k tomu šmēja a wschitžy cžercži šakaja. Tón Snjes je žiwy, a tón, kotryž je we naš, je wjetšchi džžli tón, kotryž je na šwěcže.“

Taš psche Luther 16. junija 1525 Špalatinej. —

„Najwjetšchi šchaz na šemi je luba mandželška; tola šbóžne wumrěcže je šchaz wysche wschitkich šchazow a wěčny trošch.“

Š Lutheroweho trošchneho lista, kotryž 1536 Šantzej Reiniče pišasche. — —

„Še so mi Bohu budž džal, derje radžilo; pschetož mam pobožnu, šwěrnú žonu, na kotruž šmē so mužowa wutroba špušchecž, kaš Salomo praji. Ach luby, Šnježe Božo, mandželstwo njeje naturški, ale Boži dar, to najwšche, haj najbóle póžcžiwé žiwjenje, wysche hacž wschón zoelibat, (nježenjenstwo katolškich mēšchnikow), hdžž so derje radži, hdžž so paš hubjenje radži, tam je wono hela.“

Š rěče ja blidom j lěta 1537. —

„Ja dam žebi doščj byčj; mam tsi mandželste džeczi, kotrež nima žaden hamžiski bohoflowz; a tute tsi džeczi žu tsi kralestwa, kotrež žu mi bóle prawe herbstwo, dhyžli to Ferdinandej je Wu-hersta, Čžjsta a romske kralestwo.“

Š rěče ja blidom j lěta 1532. —

„Snada a mēr w tym Krjjesu! Luba Rata! My žo nadži- jamy, žo žo tutón tydžen domoj wrócžim, da-li Bóh. Bóh je žo mi hnadny wopokasał. . . Dwoji žynkojo žu hščeže w Manns- feldže. Jakub Luther chze jich derje fastaracž. My mamy tu jěščj a picž kaž knježa a ja naž žo tu pěknje staraja, psche pěknje, taž žo móhli na Was tam we Wittenberku sabycž. Tež moje kamjenje nje njebola . . . Tu žo powjeda, žo Dr. Martinus wjazž njeje. To wumyšla žebi twoji wjelemudri krajenjo. . . Tola daj prajicž a spěwacž: Wocžacž chzemy, sčtož Bóh budže čžinicž! Š tym budž Bohu porucžene!“

Š Lutheroweho pošlednjeho lista 14. februara 1546. My wěmy, žo žo j Cislebena wjazž do Wittenberka wrócžil njeje. Tam, hdžj žo 10. novembra 1483 narodži, tam wumrě 18. fe- bruara 1546. Luther je, kaž tež j tuteho lista šonimy, wjele a dolho na kamjenje čžerpil. — R. W.

Evangeliski fariski dom a wuczeni.

Mamy němsku knihu „Allgemeine Deutsche Biographie“. W tutej je wopižane žiwjenje 1600 wuczenzow, kotřiž maja žlawne mjeno. Starokatolik dr. Friedrich se Schulte je žo po tu- tej kniži saběrał se žempščiindženjom a se starobu wuczenzow se wšchěch móžnych wotmachow wucženstwa. Pšchi tym nam tež sapische, kelko wuczenzow je kóždy stant wuczenzow dostal se ewangeliskeho fariskeho doma.

Dr. se Schulte praji, žo žu j fariskeho domu pšchijšli 319 bohoflowzow, 54 lěkarjow, 28 astronomow (hwěšdarjow) a wu- czenzow matematiki (licžbnistwa) a pšyfiški (pšchirodoměda), 112 piristow abo prawišnikow, 132 fastojnikow sarjadnistwa, diplo- matow, ministrow, philologow (rěčžepštnikow), filosofow atd., 77 stawišnarjow, 109 pěknjerjow, spižowacželow, žherluscherjow atd. To rěka, j tyč mjenowanjahódnych 1600 wošobow, do tamneje knihi sapisanych, žu 831 j ewangeliskeho fariskeho doma, to je wjaz hacž položja. Dr. se Schulte pšchispomni: „831 žynow ewangeliskeho fariskeho doma, kotřiž žu žo snacžj scžinili se žwojim pižmowostwom a kotřiž wšchěm wotnoham wucženstwa pšchijšlu- sčjeja, haj něloti žu jakožerjo nowych dželow a nowych pucžow, ta je kopjeno luteje žlawy ja ewangeliski fariski dom; tajkeho njemóže žo žadny drugi stant žhwalicž. Njeje psche wjele pra- jene, žo maja žo ewangelizy ja to, žo žu w nimale wšchěch wědom- nosčach w Němskej dale hacž katolikojo, džakowacž ewangeliskemu fariskemu domej. Do njeho je žebi Němska wot wšcheho spocžatka a taž tež hacž do nětł po wjele žwojich najlěpschich muži žhodžila. Porojjo duchownemu protestantiskemu fariskemu domej je duchow- ny katoliski dom žyle žjes žaklužbow. Dožyla, sčtož žu romsko- katolizy duchowni na wědomostnych polach wot 16. lěstotka žem došonjeli, to je, j wuwšacžom romsko-katoliskeho bohoflowstwa a žyrkwinnych stawišnow, pšchi wšchěm wulkim wědomostnym lite- rarnym (spižowacželskim) džele jara mačo, haj móžesč prajicž, nicžo.“

Dr. se Schulte džitwa na pšchicžiny toho a praji skónčnje: „Dolhož romska žyrkej zoelibat (žo žo duchowny nježmē woženicž) škhowa, njebudže to j Romskimi hinał, njedž žo tež w nowišchin čžakžu jara próžuja, namotwecž mlodženzow ja studiju prawta atd. Halkle, hdžj móže žo romske duchownstwo wopravdže wo to próžowacž, žo by był duchowny postup spěchotwany, budže to

lěpje. To paž njeje móžno, dolhož nima romski duchowny wo- žobinskeho sajima na tym. Tuteho smēje jenož, hdžj žmē žebi žam dom jakožicž, j kotrehož potom džeczi wuindu do wšchěch móžnych powołanjow. A to je halkle móžno, hdžj tež do domu romskeho duchowneho sacžehnje mandöelsta.“

Tuto rospominanje je se starokatoliskeho, niz j ewangeliskeho pjera. Tuž móžemy jo čžim prjedy to sapisacž nětłle, hdžj žobu wopominamy, 400 lětny narodny džej ewangeliskeho fariskeho doma.

Starokatolizy žu pšchitwižowarjo jeneho hibanja němškich katolikow, kotrež žo 1870 sapocžja, šbudžene wot 11 němškich a awštriskich wuczenzow. Tucž nježpšchipsnachu to taž njeno- wanu watikanske konzil a wožebje niz tu wot tuteho konzila po- stajenu wucžbu infallibilitety: „Wamž, jako naměštnik Šhrystu- žow, njemóže žo we wězach wěry molicž. W lěče 1874 nalicžj žo jich w Bruslej, Šessenskej a Badeniskej na 30 000 starokatol- iskich; žu paž tež w druhich krajach, kaž w Bayerskej. Podobne hi- banje nasta lěto pošdžišcho, 1871 w Schwizy. Tam njenuja žo woni Šhrystokatolizy. Tucž kaž starokatolizy w Němskej žu žebi žami žwoju žyrkej se žynodu, biskopom atd. wutworili, žu zoeli- bat wotštronili a macžernu rěč do nšchě pšchijeli. R. W.

Setty.

Evangeliski tydženik „Das Evangelische Deutschland“, ko- trenž móžemy wšchěm, kotřiž žo j wězami žyrkwinje saběraja, porucžicž, pšche w žwojim 24. čžikle wo swadže a roškorje, ko- traž je w sefcže „žhutnych biblijupšchephtowarjow“ (Ernste Bibelforscher) wudyrila.

Šsu hlownu šhromadžisnu w Magdeburku wotmēli, na ko- trež je wožebje wjednik Rutherford nastupowal. Bě žo jich tam jara wjele seščko. Ale runje j tutej šhromadžisnu bu šjawne, žo pšchēsjene nježku. Šhutni biblijupšchephtowarjo, kotřiž žu we Halle n. S. šjednocženi, žu kopjenko wudali, kotrež žo wótrje roškadžuje se „Wachturm-Bibel- und Traktatgesellschaft, — to je naklad ja wšchě spišy tuteje setty — a j wóžerjom žhutnych biblijupšchephtowarjow ja Němsku, Bahrereitom a tež j Ruther- fordom. Hallenszy praji, žo žu čžježto domachphtani to pošled- nich měžkazach a roščchēžepjeni pšches njeuměrnje horde a že- bicžne wustupowanje šwonkownych bratrow a šotrow. Woni namotwēja, žo by žo šhromadnje protestowalo pšchēcžimo wumo- zowanju a podklóčžowanju: na jenej štronje čžinja to ž wocžomaj a čžesčžuja wožobny, na drugej štronje žo hordže žhrobla (Wacht- turm-Bibel- und Traktatgesellschaft to jenicžle wot Boha pšchi- pšnate šjednocženstwo ja roščchēžjenje wěrnoscže, „tón jenicžli wot Boha pšchipsnaty „žhlěbowy wós“;“ Šebr. 13, 17 pšacžj ja Rutherforda, Winkela a Balzereita); haj „žža a jebanje žo jewja.“ Tuž „pomhacžje, žo by šjawne bylo, sčto tón nježwěrnny wotrocž!“

W južnej Němskej je roškora hižo dale postupila. Tam žu žo čži tał mjenowani „Wahrheitsfreunde“ džělili wot žhutnych biblijupšchephtowarjow. Sajimate je, sčto tucž, kiž bēchu tola hacž žem „žhutni biblijupšchephtowarjo“ šjawnje wosjewjeja: „Nimamy žaneho džela na tajkim njebibliskim čžinjenju a na tajkimi njebibliskimi pižmami wobškoržowanja a hanjenja tu- cžakžneje Wachturmgesellschaft, kotraž ma to j wucžbami biblije a j wěrnoscžu jara šwonkownje čžinicž. Runjetom žmēščne je to,“ tał to w žwojim roškudženju wupraja, „hdžj to tucž wo- pacžni wucžerjo tuteje Wachturmgesellschaft duchownych wob- škoržuja, tyč wšchelakich titulow abo pomjenowanjow dla, hdžj žebi tola žami žyle njebibliske titule abo pomjenowanja pšchijwo- jeja kaž: president, direktor, wjednik žnjenzarjow (Erntewerks-

vorsteher), putnikowazy bratr (Pilgerbruder) atd. Haj, presiden-
tej tuteho sjednoczenstwa (W.-G.), kotryž runy Bohu knježi,
jenemu prawisnikkej Rutherfordej, šu dali titul „kudnik pschi
najwyschim kudže w New Yorku“. Na tutu kžu počasani, šu šo
khtutni biblijupšchepytowarjo s tym samolwjeti, šo je tola možno
bylo, šo by Rutherford mohł byčz kudnik pschi najwyschim kudže.
Hdyž W.-G. duchownych — tu šu katolskych mēnjeni — wobskor-
žuje jich drohotneje drašty dla, wě š tomu, tuto wošjewjenje tych
„pšcheczelow wěrnošcže“ prajicž, šo je Rutherford, hdyž w Něm-
skej pšchebhwa, žiwj kaž wječhojo, hacž runje njebě Balzereit,
kiž je jednorj dželacžer na kódnizy (Werftarbeiter), na tajke
šwucženy, wobleka šo židžane kóšhle, krašnu draštu š wukhodžo-
wanju pschi morju, jěšdži na železnizy w 2. rjadowni; tež je šebi
auto kupil, na kotrež šu kšhiza kónu (Kreuz-Krone) namolo-
wali (kšhycž mēra w Bošy). „A to wšcho, hacž runje je wucži-
njena wěž, šo šu te ša tute wěžy trēbne pjenješy wukšocžili tym
najkšhudšchim, mjes kotrymž tohodla tač někotry nusu čzerpi.“

Tole kšhycžecž, je wěšcže šajimawe ša wšchěch, kiž něšchto
wjedža wo wustupowanju sektow do žyła a sekty „khtutnych bi-
blijupšchepytowarjow“ wošebje, a kšhiz šu jich špišy a jich lecžaze
kšhjena čžitali. Njepschistajimy š tomu nicžo dale, došelž tute
wurěšči, kotrež tu po „Das Evangelische Deutschland“ pšchelo-
žiwšchi podachmy, došelž praja, š najmjenšcha wšchēm tym, kšhiz
čžzeja a samóžeja šami roškudžicž. R. W.

Zyrkej a stat.

Zyrkwiny dawł na lēto 1925. Škōncžnje je němšči šejm wo
dawłowym šakonju dojednał a wšchnošcž je jōn wošjewila.
Sakške krajne konsistorium je na to šarjadowanje, kotrež zyrkwine
dawłi na tuto lēto rjaduje, hnydom ministerijej ša pošwucženje
luda pšchedpoložilo, šo by jo tuto pšchipošnało. Nowy zyrkwiny
dawł budže pšchiražł š statnemu došhodnemu dawłej. Tutōn ma
kōždy placžicž po došhodach lēta 1925. Tač je škōncžnje to wašch-
njo, dawłi po došhodnym dawłu lēta 1922 mēricž, wopušchžene,
šchtož je špołojaze a šwješelaze. Zyrkwiny dawł je hižo abo
dyrbjał hižo byčz na přeni termin šberany. To, šchtož je na přeni
termin šberane abo šchtož ma šo po jeho wupišanju hišchže šbē-
racž, šo potom, hdyž je nowy dawłowy porjad pšchipošnaty a
wošjewjeny, po tutym woblicži a rošlicži. Š tym šo dotalne
škōncžny, šo je to woblicženje po šakadach lēta 1922 njesprawne,
škōncžna. Nušne pač je ša žyke položenje a hošpodarjenje wošadow
a zyrkwije, šo šo tutōn přeni termin, kotryž bě hižo w haprleji ša-
kōnšy wupišany, něš hnydom doplacži a wuplacži. R. W.

Bola němškeho presidenty Hindenburga šu šastupjerjo zyr-
kwjow w audienzny pobhli. Ša ewangelškich je rēcžal pšchedkšhda
šwjajška ewangelškich zyrkwjow Němškeje. Hindenburg je na tutu
rēcž kaž na rēcž šastupjerja katolskeje zyrkwije a na rēcž šastupjerja
židowškeho wěrnywšnacža wotmoltwil. Tuta audienca a tute
rēcže šu wažne wošnam ša našch čžadž a šjawnj pošup pornjo
čžadžej pschi šapocžatku němškeje republiky. R. W.

Wšchelle š bliska a š daloka.

— **Gustav-Abolšski šwjedžen w Budyščinje.** Šsriedu a
šchtošwrtk tutoho tydženja Driježžanške hlotone Gustav-Abolšske
towarštwio šašo kaž w lēcže 1903 šwōj lētnj šwjedžen w Budy-
ščinje šwjecži. Našcha Michajška wošada šo na šwjedženju
w mēšcže došelž wobdželicž njemōže, wošebje dla nušneho džēla na
šymach. Tuž bě hižo šandženu njedželu w Michajškim Božim
domje rano němške a popoldnju šerbške Gustav-Abolšske šwje-
dženške kemšchenje. Předarjeje bēšchtaj šarač Šennlich š Němškeho
Šablona pola Šiberza w Čžechach a šarač Bōjž š Budyščez.
Nēmšči předar wo Matth. 6, 31—34 rēcžesche, počasju na

Matth Lutherowu, kač je we wulšich starošcžach šo Bohu dowē-
riła a pšchezo wobštacž mohla, a na wošady w rošpšochenju,
kotrež maja pšchezo wjele starošcžow a tola š Božej pomožu roštu
na duchownych mozach a wutwarenju žykeho žyrkwinskeho šarja-
dowanja. Šemscherjo dawachu 108 hr. ša Šablōn. Šserbšči přē-
darč bē šebi 1. Mōjž. 21, 16 wušwolil a wopišowasche, šajki štrach
w rošpšochenych ewangelškich wošadach hrošy, šo mtrēwa ewan-
gelške žiwjenje, hdyž ewangelška žyrkej njepomha Gustav-Abolšski
špomōžeršči škutk špēchowacž. Darow nahromadži šo 72 hriw-
now. To je wjele w tuchle čžadžach. Wutrobny džal předarjomaj
šo štaj do našcheje wošady pšchischloj, a ju natwaricž pomhajoj.

Šistowanje.

Tym, kiž šo prajchachu: Ša našche njedželške kšhjenko ma
„Šserbška předarška konferenca“ rukowacž. Tuta pomjenuje
tež šamolwiteho redaktora, kotryž ma šo š konferencju ša to štaracž,
šo je ša kōžde čžičlo, w prawym čžadžu došelž rukopišow we
čžičchžerni. Čžičchžernja wobštara to dalšche a je, wošebje we
pošlednich lētach, kšhjenko š wjetšchim pjenješom podpjerala, do-
šelž placžišna kšhjenka tač wulka njeje, a došelž licžba čžitarjow
tež tač wulka njeje, šo by šo kšhjenko, to je papjera a čžičchž,
š tym šaplacžilo. Ša tute podpjeru šlušcha družštwu Šsmolerjez
kšhichžičchžernje šjawnj džal! — Šo šym šastošntwo šamolwi-
teho redaktora šložil, je šo štalo š dweju pšchicžinow, kotrež niž
nowej ale tu hižo wot dawna šem. Drušy šu mēnili, šo maju
„wšchju šamolwitocž“ na šo wšacž a dšs a dšs wukonjecž. To
je ta jena pšchicžina, ta druha je ta, šo je to š pšchilubjenej pomožu
ša špišacželške džēlo jara klazalo. Rošrižala je přenja pšchicžina,
a šo moje mjeno w tydženškim čžičle hišchže šteješche, bē šmoljenje
drje pišmikšitajerjow. Nadžijam šo, šo pšchemēnjenje powšchit-
kowne polēpšchenje pšchicžineje w dopišowanju, šarjadowanju,
wuhotowanju, tač šo by našch něš hižo 35 lēš wukhadžazy nje-
dželnič čžim lēpšchi był, a šo čžim lēpje špodobał. Pšchaju jemu
pač pšchede wšchēm tež to jene, šo by šo jemu wjaz a wjaz wu-
trobotow a domow njedželu wot njedžele wotewrjalo, hdyž mohł
pšchitkhadžecž a štrawicž po šerbšku: „Šomhaj Bōh!“ Š tomu
šlušcha pač, šo šo powšchitkowne dopōšnaje, šo je nabožne kšh-
jenko — a mjes Šserbami šerbške nabožne kšhjenko — něšchto,
šchtož je wulžy nušne a trēbne w našchim čžadžu, a dale, šo
wšchitzy, pšchede wšchēm pač čži, kotrymž to wošebity nadawł,
šo šwēru a pilnje ša to štaraju, šo by šo bōle a bōle rošchērjako
po wšchěch šerbško-nēmškich a němško-šerbškich wošadach a wo-
šebje tež w tuch wšach a mēštach, hdyž šo wjazy šerbšči njepřē-
duje. Tu je šo wjele šomdžilo a škomdžilo. Tuž njedž je to lēpje!
Ššmy w pošlednim čžadžu škšcheli, šo je krajna žyrkej nam ewan-
gelškim Šserbam dwē wulkej pjenježnej podpjerje pšchišwolila —
200 hriwnow ša lētnj štipentium ša bohōšlowow a 500 hriw-
now ša šerbšku nabožnu kolportazu, to je ša rošchērjenje šerb-
škich ewangelškich nabožnych špišow —, to dyrbjało naš pohnu-
wacž, šo tež šami čžinimy, šchtož něšal šamōžemj, šo bychmy na-
božne žiwjenje šbudžotwali a wobohacžili a tač šlužili š dobom
Božemu kralestwu a Šserbowštwu. Tuž tač do džēla Bohu
š čžejči, Šserbam š wužitku! A tač Šomhaj Bōh!

Tole ša wotmoltwu na wšchelatore naprašchowanja, še
pšchišpomnjenjom, šo ša šam tež dale w džēle, kotrež wot druhich
žadam, šawošanju. Wyržacž, šarač.

Šomhaj Bōh mōže šo tež š poštom škšacž. To je kōždy mē-
šaz hacž do 25. čžadž. Tuž hnydom ša pšchichodne poš lēta škšacž,
hdyž čžez jo š poštom mēčž.

R. w R. ša 3. p. Tr. — W. w Š. ša 4. p. Tr. — Š. w Š.
ša 5. p. Tr.

Šamolwity redaktor šarač Njerwa w Buležach.